

ještě přezkoumání v II. instanci, nikoliv však proti rozhodnutí konečnému, které lze potíratí stížností jen v instanci mimořádné, t. j. u nss. Stížnost taková pak nemá podle 1. věty § 17 zák. č. 36/1876 ř. z. odkladacího účinku.

Maje rozhodovati o stížnosti musil si nss především ujasnit z povinnosti úřední otázku, bylo-li nař. rozhodnutí vydáno úřadem k rozhodování po zákonu příslušným a je-li tedy schopno, aby vešlo v právní moc a vytvořilo určitou právní situaci. V tom směru uvažoval pak soud takto:

Zákon z 22. října 1875 č. 36 ř. z. z r. 1876 ustanovil v § 17, že stížnost k nss-u nemá odkladného účinku, že však může st-l žádati za takový odklad u správního úřadu, který má povolití odklad, nevyhledává-li veř. zájem, aby rozhodnutí bylo vykonáno a vzešla-li by tímto výkonem straně újma nenahraditelná. I když předpis tento výslovně neurčuje, který správní úřad má o dotčené žádosti rozhodovati, vysvítá přec již z dikce »u správního úřadu«, že má zákon na zřeteli jenom ten správní úřad, který ve věci rozhodl a jehož rozhodnutí jest naříkáno. Tomu svědčí zejména další obsah cit. ustanovení, který mluví o podmínkách, za kterých má dotčený správní úřad žádaný odklad povolití a tím provedení nař. rozhodnutí odsunouti až do doby, kdy bude sporná otázka vyřešena tímto soudem. Nemůžeť přec podle povahy věci zkoumání těchto předpokladů příslušetí jinému úřadu, než tomu, který nař. rozhodnutí vydal a který tedy nejlépe zná jak obsah, tak i dosah a proveditelnost výroku toho. Jen tento úřad může také správně posoudití, vyhledává-li veř. zájem neprodleného provedení nař. rozhodnutí a může-li vzejítí žadateli z výkonu toho újma neodčinitelná. Je proto příslušným k rozhodování o žádostech za povolení odkladu podle § 17 zák. o ss ten správní úřad, který ve věci konečně rozhodl a jehož rozhodnutí je naříkáno (srovn. nál. býv. ss-u Budw. 4442 A, 6065 A a 7155 A).

Jak již v úvodu vyznačeno, rozhodlo o nuceném odcholu st-lově z činné služby podle § 13 zák. č. 286/24 zř v Brně, byvši k tomu zmocněno min. fin. a byl výrok jeho se zřetelem na předpis § 15 cit. zák. konečný. Potom se však nedostávalo žal. úřadu kompetence k tomu, aby rozhodoval o žádosti st-lově za povolení odkladu výkonu uvedeného konečného rozhodnutí zř podle § 17 zák. o ss a učinil-li tak přes to, je výrok jeho zmatečný. Musilo proto nař. rozhodnutí zrušeno býti podle § 7 o ss.

Č. 6297.

Státní zaměstnanci. — Administrativní řízení: Není vadou řízení, je-li dekret o nuceném pensionování úředníka podle § 13 zák. č. 286/24 podepsán nikoliv přednostou, nýbrž jiným funkcionářem příslušného úřadu.

(Nález ze dne 8. února 1927 č. 2370.)

V ě c: Dr. Jan F. v Brně (adv. Dr. Lev Winter z Prahy) proti zemskému finančnímu ředitelství v Brně stran uceného odchodu do výslužby.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

Důvody: Nař. rozhodnutím dalo zřř v Brně st-le na základě zmocnění uděleného min. fin. po provedeném řízení nuceně do trvalé výslužby podle § 13 zák. č. 286/24 a uvedlo, že uvážilo všechny okolnosti s hlediska § 14 cit. zák. pro rozhodnutí to směrodatné.

O stížnosti uvážil nss takto: — — — — —

Stížnost shledává nezákonnost, resp. formelní poklesek v tom, že nebyl podepsán dekret o dání st-lově do trvalé výslužby presidentem zřř neb jeho náměstkem, nýbrž jiným úředníkem úřadu toho.

Jest sice pravda, že podle osobní soustavy, na které spočívá v zásadě organisace zem. fin. úřadů (viz bod 3 a 4 lit. e) výn. býv. min. fin. z 21. května 1850 č. 193 ř. z., § 8 výn. min. fin. z 29. května 1874 č. 1181 vydaného na základě zmocnění panovníkova o postavení a oboru působnosti zem. fin. řiditelství, resp. § 2 zák. z 20. března 1919 č. 153 Sb.), leží vedení a správa úřadů těch v rukou řiditelů zem. fin., resp. fin. řiditelství a že proto jsou jedině tito činitelé odpovědni za úřední a správní akty úřadů těch. Leč skutečnost tato nevylučuje ještě sama o sobě přípustnost toho, aby úřední listiny vydané o správních aktech od úřadů těch pocházejících, nebyly podpisovány i jinými orgány jmenovaných úřadů než těmi, kteří úřadům těm stojí v čele. Že by osoba nař. rozhodnutí podepsavší, nebyla orgánem žal. úřadu a že by tedy výrok sám nepocházel od úřadu k vydání jeho příslušného, stížnost ani nepopírá a není tu proto nezákonnosti, o které v této souvislosti mluví stížnost. A ježto dále z obsahu nař. rozhodnutí je zřejmo, že výrok ten pochází od zřř v Brně a st-l sám o původu a pravé podstatě jeho neměl pochybnosti, nelze spatřovati v tom, že nař. rozhodnutí nebylo podepsáno presidentem žal. úřadu, resp. jeho náměstkem, porušení podstatných forem řízení podle § 6 zák. o ss. — — — — —

Č. 6298.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: K výkladu předpisu § 1, odst. 2. č. 4 zák. č. 209/1920 o osvobození převodu stav. parcel od dávky.

(Nález ze dne 8. února 1927 č. 2391.)

Prejudikatura: Boh. 1593/22 adm.

Věc: Albertina A. v P. (adv. Dr. Otto Sommernitz z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze stran dávky z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Smlouvou trhovou ze 7. prosince 1921 prodala st-lka Jům v Praze se stavební a pozemkovou parcelou. Dle sdělení stav. úřadu v P. sestává dům ten ze stav. parcely č. kat. . . ve výměře 384.8 m² a ze zahrady č. kat. . . . ve výměře 174.4 m², dohrómady 559.2 m²; z toho pak jest zastavěno 291 m², kdežto na dvůr a zahrádku připadá 268.2 m². Platebním rozkazem z 3. července 1922 vyměřena dávka částkou 104.771 K 25 h. Podáním z 20. října 1924 žádala st-lka vrácení zaplacené dávky z důvodu, že kupec provedl nástavbu IV. patra v době od listopadu 1922 do konce února 1923. Výměrem ze 7. února 1925 magistrát hl. m. Prahy žádosti nevyhověl s odůvodněním, že jde o převod